

**Anna Ellingerová, *Komparativní analýza české a francouzské právní úpravy
trestných činů proti pořádku ve věcech veřejných a rozbor příslušné právní
terminologie. Bakalářská práce. Jihočeská univerzita v Českých
Budějovicích, 2016,***

posudek oponenta

Anna Ellingerová zvolila za téma své bakalářské práce rozbor a srovnání francouzské a české právní úpravy trestných činů proti pořádku ve věcech veřejných a také rozbor příslušné právní terminologie z hlediska ekvivalence českých a francouzských termínů.

V úvodu se autorka zaměřuje nejprve na vývoj, strukturu a prameny trestního práva a přibližuje systematiku trestních zákoníků jak v České republice (kap. 2), tak ve Francii (kap. 3). V kapitole čtvrté pak přistupuje ke srovnání obou právních úprav z hlediska jejich členění, podobností a rozdílů. Nejsem schopna kvalifikovaně posoudit tuto část práce z hlediska obsahové správnosti, nicméně se mi jeví přehledná a srozumitelná a je funkční ve vztahu k následující terminologické části práce. Pouze v tabulce 2, která podává přehled trestných činů daného typu v české a francouzské právní úpravě, je podle mého poněkud nelogické, že místo názvů trestných činů jako takových jsou zde uvedeny názvy příslušných oddílů trestních zákoníků o nich pojednávajících. Zvláště ve francouzské verzi, kde je příslušný oddíl zákoníku vždy uveden předložkou *de* (tedy *o*), je to matoucí (např. § 348 *Padělání a pozměnění veřejné listiny / O padělání, Des faux*).

V páté kapitole autorka podrobněji pojednává o právním jazyce, o jeho překladu, o překladatelských postupech, které se mohou při právním překladu uplatnit. Kapitole by myslím prospěl promyšlenější postup od obecného (jazykový znak, jazyková komunikace) ke specifickému (právní jazyk, právní překlad). Na druhou stranu je třeba ocenit snahu o důkladnější teoretickou přípravu na analytickou část práce. Autorka se také podrobněji zabývá překladatelskými postupy a přibližuje jejich několikero možné třídění. Nemohu ale souhlasit s tvrzením na s. 42: [...] *je na subjektivním přístupu překladatele, pro jakou [metodu] se v dané chvíli rozhodne*. Překladatel odborného textu nemůže volit postup na základě subjektivních faktorů; vhodnější by bylo hovořit např. o překladatelově úvaze či strategii.

Šestá kapitola obsahuje rozbor třinácti termínů z příslušné oblasti. Autorka vychází z české právní úpravy, u každého termínu uvádí jeho definici a francouzský ekvivalent dohledaný v překladových právnických slovnících, ekvivalentnost následně ověřuje vyhledáním definice francouzského termínu. Přihlíží také k českému překladu francouzského *Code pénal*. Postup je aplikován důsledně a umožňuje efektivní posouzení ekvivalentnosti termínů. Příliš ale nerozumím, proč jsou francouzské termíny uváděny s neurčitým členem – jde přece o odkazování na právní koncepty, ne na konkrétní jednotlivé případy. Na s. 56, kde je jako ekvivalent termínu *nadržování* navržen výraz *action de favoritisme*, pak není jasné, odkud byl tento český ekvivalent čerpán, či zda jde o vlastní návrh autorky. Problematické se mi také zdá určování překladatelských postupů užitých při překladu jednotlivých termínů. Autorka porovnává slovníkové ekvivalenty, nikoli dva překlady, určování překladatelského postupu tedy *de facto* nemá smysl. Smysl by mělo v případě, že by autorka porovnávala francouzský *Code pénal* a jeho zmíněný český překlad. Kromě toho některá určení překladatelských postupů prozrazují pravděpodobně nedostatečné pochopení principu daného postupu (to je případ kalku).

Práci uzavírá dvojjazyčný glosář, resumé ve francouzštině a seznam zdrojů. Ten by měl být pro větší přehlednost řazen abecedně.

Předkládanou bakalářskou práci hodnotím i přes výše uvedené výhrady jako v zásadě zdařilou, naplňující stanovené cíle a splňující i po formální stránce požadavky kladené na tento typ kvalifikačních prací.

Doporučuji práci Anny Ellingerové k obhajobě a navrhuji hodnotit ji známkou **velmi dobře**.

K. Drsková

České Budějovice, 6.6.2016

Mgr. Kateřina Drsková, Ph.D.